ZEITUNGSDRUCKSACHE Reich
Wilmersdorf 1.
Рік І. ч. ... Hamburgischerstr. 73/II Четвер 3. квітня 1941. Ціна 30 сот.
Ukrainischer Pressedienst

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном:
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Віктор Емануїл прийняв Матсуока

РИМ, 2. IV. — Мін. Матсуока ранком по 10 годині виїхав із Віллі Мадама до королівської палати на Квіриналі, де вписався до авдієнційної книги. По дорозі на вулицях і площі перед Квіриналом маси народу вітали японського гостя із захопленням. Мін. Матсуока спершу зложив вінці біля королівських гробів в Пантеоні, на могилі Невідомого Вояка та під памятником фашистівських героїв. Опісля був принятий, у приявності японського амбасадора Горікірі, королем і цісарем на авдієнції. Потім відбулося на цісарському дворі снідання в честь японського гостя, в якому приймали участь члени уряду, японський амбасадор Горікірі, члени японської амбсади та інші достойники.

Сильні атаки німецьких літаків

55 АНГЛІЙСЬКИХ ЛІТАКІВ ЗІСТРІЛЕНО В 14 ДНЯХ.

БЕРЛІН, 2. IV. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

Німецьке летунство підчас збройних розвідчих летів затопило в морському районі біля Англії один торг. корабель, містоти 1.000 тон, що плив у транспорті під охороною, та важко ушкодило інший торг. великий корабель. Боєві літаки у спадних летах сильно знищили в південній Англії 4 ганґари та спричинили їх пожежі.

Інші летунські атаки звертались проти портових обектів у Фелмавтсі. Підчас боїв над Каналом Ля Манш німці зістрілили два британські літаки.

Далекострільна артилерія сухопутньої армії обстрілювала пополудні важні воєнні обекти в Дуврі. Стежники завважили успішність тих дій.

Вночі німецькі летунські ескадри успішно заатакували портові обекти в Гол і Ґрейт-Ямавті. Пожежі великих розмірів спричинили величезне знищення. У пристані Ґрейт-Ямавт один корабель станув у полумі.

У північній Африці ескадри німецьких воєнних спадних літаків заатакували з добрим висідом бомбами важкого калібру полеві укріплення та зосереджені британські панцирні сили.

Минулої ночі ворог скинув слабі розривні й запальні бомби на терені західньої й північно-західньої Німеччини. В одному місті середньої величини в північно-західній Німеччині повстали значніші шкоди в будинках. Впродовж небагатьох тижнів ворог удруге бомбардував лікарню у Бетелі, біля Білефельд. Ворожа бомба знищила там один шпитальний будинок.

Завзятий опір італійців

РИМ, 2. IV. — Головне Командування Італійської Армії подає:

На грецькому фронті на відтинку 11-ої армії у засновку здавлено ворожі випади місцевого значіння.

Ескадри нашого летунства бомбардували амуніційні валки, а при тому обкинули розривними бомбами ворожі війська.

В Північній Африці одна з наших ескадр бомбовиків у супроводі німецьких ловецьких літаків збомбардувала летунські ворожі бази й військові обекти, нищучи одночасно на землі пять літаків і викликуючи великі пожежі. Німецькі ловецькі літаки у повітряних боях зістрілили один літак типу Ґерікен.

Британські літаки виконали налет на Мізурата. Поранено декілька осіб і зроблено незначні матеріяльні шкоди.

У Східній Африці на північнім відтинку між Керен і Асмарою дальше тривають завзяті бої. Не дивлячись на те, що противник кинув значну скількість війська й зморотизовані відділи, — наші відділи по героїчськи опираються.

Одна з наших ескадр бомбовиків заатакувала летунський майдан у Джіджіба. В повітряному бою з ворожими ловецькими літаками зістрілено один літак типу Ґлостер. Інші наші літаки з успіхом збомбардували британські вантажні самоходи.

Положення в Югославії

СОФІЯ, 2. IV. — Болгарський великий щоденник „Софія" стверджує на першому місці, що Югославія дозволяє на те, щоб її провокувала проти Німеччини Англія та Злучені Держави. З найбільшим зацікавленням стежать тут за становищем хорватів. Їх визвольні змагання та боротьба зі сербським шовінізмом завсіди находили у найширших *болгарських кругах* якнайбільше зрозуміння. Добре поінформовані болгарські круги дуже сумніваються в сербській заяві, наче серби перевели повну мобілізацію. Як зачувати, мобілізаційним наказам підчинилося **ледви 40 відсотків хорватів**, около **70 відс. словінців** і найвище **85 відс. сербів**. Кажуть, що явилися всі македонці аж до останньої людини, щоби за всяку ціну **дістати в руки зброю**.

Французи збомбардували Ґібральтар

МАДРИД, 2. IV. — Еспанський щоденник „Менчета" довідується з Ля Лінеа, що над Ґібральтарем появилися **ескадри бомбовиків**, що заатакували англійську твердиню. Це були французькі літаки, що заатакували Ґібральтар у відплату за англійський напад на французькі кораблі біля побережжя Альжиру.

Що посієш і як посієш....

I.

Люди з весною вяжуть надії на нове життя, нові радощі, новий добробут. Ще наші діди-прадіди склали приповідку: „Що посієш, те й збереш". Від того, як господар використає добродійства весни, буде залежати рік його істнування, навіть більше — дещо в наступних роках. Через те до весняних робіт треба приготовитися поважно, уложити собі добрий плян, порозумітися не тільки з жінкою, чи сином, але й пристосуватися до нових життєвих умовин. Бо сьогоднішне життя вимагає дещо більше, ніж учорашне. Тож хто оцю весну розпочне так, як минулу, а не ліпше, не розумніше, не пляновіше, той уже відстане від життя. Так завжди буває, бо життя все йде вперед.

Тому-то стара приповідка сьогодні мусить виглядати інакше: не тільки „що посієш", але й **„як посієш, скільки посієш, де посієш".**

Слова: „Дай мені землі більше, то я зумію господарювати" — це слова дитячі, слова людей, які самі себе ошукують. Бо, по перше, скільки не повторюють ці слова, а землі тобі ніхто не дасть, а по-друге, кому не вистачає розуму для двох, чи трьох моргів, то не вистачить і для десяти, чи пятнадцяти, а по-третє, пощо марнувати час на розмови, які все одно нічого **не дадуть!**

Дає користі в житті лише **наука й уперта, розумна праця.** Хто хоче, щоб йому жилося ліпше, той має тільки один шлях до цього ліпшого життя: **вчитися й розумніше та впертіше працювати.** Інших чесних шляхів у житті ніколи не було, нема й не буде.

Хто піршептує нашим землеробам якісь шляхи, той ворог народу. Кожний з наших селян, зрештою, знає, як дуже потерпіли ті, що слухали ворожих підшептів.

II.

Розпочинаючи нову весну господарського року, українські селяни мусять визбутися одного забобону, а саме: що земля — це така їхня власність, з якою вони можуть робити, що хочуть. Деякі думають, що через те, що земля їхня „надільна" (на Холмщині), одержана у спадщині від батьків, або на яку мають нотаріяльні акти купна, то можуть її обробляти й не обробляти, вести господарську, чи закинути її, добути з землі плодів стільки, скільки потрібно особисто їм, а інші, напр., мешканці міст можуть собі з голоду вмирати і т. д.

Це не тільки помилка — це старий дурний забобон.

Рільне господарство — це фабрика хліба, городовини, мяса молочних продуктів овочів і т. д., фабрика — не для самого господаря, а для всього населення, і мусить вона давати стільки різних продуктів, скільки може дати при розумному веденні її.

Продукти ці потрібні військові, урядовцям, ремісникам, торговцям і іншим працюючим та непрацюючим людям (хворим у шпиталях, дітям). Держава не може допустити, щоб усі ці люди не мали, або мали замало хліба й усього потрібного для віджнвлення. Через те держава має нагляд над

рільною господаркою: чи вона дає плодів стільки, скільки повинна дати, чи менше. Цебто, чи власник господарства веде його розумно й дбайливо, чи ні.

Якщо господар веде господарство по-дурному, або ледащо й цим виголоджує населення, або коли він ховає продукти й не продає їх, або — нарешті — здирає зависокі ціни, тоді держава вмішується в справи його господарства й наказує, що й як мусить бути. Інколи, на нещастя, власник не вчиться вести господарку добре, щоб мати з неї стільки, скільки треба, то держава може відібрати йому цю фабрику хліба й інших продуктів та віддати її господареві розумнішому й працьовитішому.

Ми остерігаємо наших українських братів-рільників, щоб вони не забували про можливість такого лиха для них, якщо вони не почнуть учитися вести сільську господарку ліпше, дохідніше.

І хай наші хлібороби не думають, що діється їм якась кривда й що від них вимагають більше, ніж від інших. Якби пекарі в місті не напекли хліба, або якби спеченого не пустили в продаж чи, нарешті, напекли б кепського хліба, то їх зараз покарали б, або й відібрали б їм право вести пекарні. Таксамо держава змушує тих, що хочуть вести торговлю чи ремесло, спершу навчитися того фаху; без відповідної науки не буде вже ні коваля, ні столяра ні іншого ремесника чи купця.

Без науки нема ніодного урядовця.

Близький той час, коли й кожний рільник буде змушений доказати, що він учився вести рільну господарку й уміє її вести.

Господарство мусить дати стільки, скільки вимагає здоровий розум, наука й держава. Або — мусить перейти в розумніші й працьовитіші руки.

III.

Темні люди, а ще частіші — наші вороги часто шепчуть селянам:

— Більше з нашого господарства не витягнеш!

Ті, що не хочуть учитися й розумно працювати, радо хапаються за ці дурні думки та ще й іншим повторюють їх. Неправда. З тих господарств, які ми маємо, ми далеко не витягаємо того, що вони можуть дати.

Поспитайте старих людей, як то велася у Холмщині господарка по скасуванні панщини в 1864 р. (77 років тому), скільки тоді землі мали селяни й що вони мали з неї та як жили. Наділи землі по скасуванні панщини, як на сьогоднішню мірку, були великі. Селяни дістали з б. панських земель по 18, 20, 24, 30 і більше моргів землі. А як вони жили? Багато разів гірше, ніж сьогодні, бо не вміли господарювати. Хати були гірші. Носили одяг полотняний. Меблів, як шафа, крісла, не було, на ногах — лапті, а як хто й мав чоботи, то такі, що сьогодні в них соромився б і людям показатися. І їли гірше.

Люди розмножувалися. Земля дробилася між дітьми, внуками, правнуками. Замість 20—30 моргів, селянин мав 8, 6, 4 й врешті, 3, 2 морги. А хати щораз були гарніші, люди ліпше одягалися, ситніше їли, мали гріш і на годинник, і на книжку, і на іншу прикрасу свого життя.

Чому?

Бо селяни вчилися ліпше господарити й щороку з меншого клаптика землі добували все більше й більше доходу.

І сьогодні, коли б наші українські хлібороби-рільники взялися за науку, за книжки й пішли б за порадами агрономів — то так само мали б із своїх невеликих шматків землі значно більше доходу.

Всі українські інтелігенти в терені повинні це втовкмачувати нашим селянам — в їх власному найістотнішому інтересі.

В. Островський.

Тихий океан стає неспокійним

Коли Англія прокопала Суезький Канал (1896 р.), Росія провела транс-сибірську залізницю, а Америка прокопала Панамський Канал (1914 р.), то в тихоокеанський басейн, наче крізь відчинені Марсові брами, хлинули вітри експансії різних держав і народів. Тихий океан став уже неспокійний і бушує розколиханими противенствами. Історичні етапи розколихання Тихого океану представляються так: в XVI ст. Тихий океан був розділений між Портуґалією і Еспанією; в XVII. ст. між Голяндією, Англією та Францією; в XVIII. ст. між Англією, Францією, Голяндією і Росією, а тепер включились ще дві світові потуги — Америка і Японія.

Першими появилися в Тихому океані портуґальці та еспанці. В 1510 р. портуґальці закріпилися в Індіях, заняли Яву, Маляккy й навязали торговлю з Японією. Еспанці вдерлися в тихоокеанський басейн з Південної Америки й у 1569 р. зайняли Філіпіни.

В XVII. ст. голяндці витискають еспанців і портуґальців та забирають їх посілості в свої руки. Вони повели торгівлю з Китаєм і Японією та створили собі базу в Батавії на Яві. В XVIII. ст. появляються в тихоокеанському басейні англійці і французи. Англійці витискають французів з Індій і закріплюються там на добре, після чого рушили на Австралію та тихоокеанські острови.

В XVIII. ст. на Тихому океані появляється ще Росія, забравши від Китаю 1858 р. землі на північ від ріки Амуру, а 1860 р. землі на схід від ріки Уссурі (Зелений Клин). В цьому віці Росія окупувала Курильські острови й вдерлася на американський континент, занявши Аляску. Таким чином Росія стала господарем в північній частині тихоокеанського басейну.

В 40-вих роках XIX. ст. Англія при помочі т. зв. опійної війни приневолила Китай відступити її Гонконґ, відчинити 5 пристаней для англійської торговлі, а маючи вже за собою Сінґапур (1824 р.), Австралію, де знайдено золото, Нову Зеляндію, Нову Ґвінею, Малаїські острови та частину острова Борнео, Англія стала грати важну ролю в цілому тихоокеанському басейні.

В половині XIX. ст. Франція заволоділа Кохінхіною, Індокитаєм, підпорядкувала під свій протекторат Конбоджу, а в 1873 р. зняла Тонкін, Нову Каледонію і т. д. Спільними договорами з Англією у Тянзіні та Пекіні добилася Франція від Китаю запевнення й укріплення своїх позицій в цілому Китаю. У 1867 р. Америка відкупила від Росії Аляску, а після 1870 р. появилися у Тихому океані Німеччина й Італія. Суперечності в тихоокеанському басейні постійно зростали, хоч проведено розмежування впливів. Цей розподіл тихоокеанського басейну з кінцем XIX. ст. представлявся так: до Англії належали від 1774 р. острови Фіджі, від 80-их років XIX. ст. належала південно - східня частина Нової Ґвінеї, Соломоновські острови, від 90-их років XIX. ст. Джільбертові острови, Елліс, Тонґа. Німеччина в 1884—85 рр. заняла північно-східню частину Нов. Ґвінеї, острови Бісмарка, Маршальські острови, а 1899 р. забрала від Еспанії острови Каролінські, Маріянські і Пalaу; Франція забрала острови в південній частині Тихого океану. В 1898 р. Америка забрала Гаваї, а після еспан.-американської війни забрала Філіпіни та острів Гуам. Особливо вперта боротьба велась між Англією, Америкою і Німеччиною за опанування островів Самоа.

Не менш завзята боротьба велася за опанування західнього побережжя Тихого океану. В 1883—85 рр. Франція заняла Аннам, Тонкін, лівий беріг ріки Менконґа, а після японсько-китайської війни багато держав добилося прав на концесії на території Китаю, побудову залізниць, добування руд і т. д. З цього часу почалася в Китаю особливо гостра ривалізація капіталів та впливів між Англією, Росією, Америкою і Францією, не зважаючи на те, що сфери впливів були розмежовані так: Росія дістала Манджурію і Монголію, Англія провінції басейна ріки Янцзе, Франція — південно-західні провінції, Німеччина — Шандунську провінцію. Цим станом не могли бути вдоволені Японія й Америка. Америка проголосила принцип „відкритих дверей“ і добивалася участи в розподілі Китаю, а Японія, боячись, що цей поділ буде завершений без її участи, виступила збройно проти Китаю та заняла Ляодунський півострів і острів Формозу. (Під натиском держав Японія мусіла звільнити Ляодунський півострів). Росія стала поважно загрожувати англійським посілостям в Азії (активність в Авфганістані, конкуренція в Китаю та Японії своєю експансією в Манджурії й у Кореї. На цій платформі прийшло легко до союзу між Японією і Англією 1902 р., а 1904—5 р. Японія при згоді Англії, розгромила Росію. В цій війні Японія здобула південну Манджурію (південно - манджурську залізницю) і південну частину острова Сахаліну. З цього моменту Японія стала значною потугою в західній частині японських позицій басейну.

Закріплення японських позицій в південній Манджурії і східній частині Монголії припинило проникання сюди анґльо-американських впливів і капіталів і рівночасно посилилась боротьба за вплив в Китаю між Англією, Америкою, Німеччиною, Японією і Росією. Внаслідок цієї ревалізації Китай опинився в 1912 р. під міжнародньою контролею. Подібна боротьба велася в південній Америці між Англією і Америкою, головним чином за впливи в Чіле і Мексиці. Але Тихий океан ставав усе більш неспокійний, передовсім через боротьбу в його західній частині, цебто боротьбу за побережжя східньої Азії та за тихоокеанські острови. Покажчиком неспокійности Тихого океану, наче мірилом кипіння, був ріст потуги японської імперії.

(Кінець буде).

Р. Корда (Шанґай).

Памяті д-ра Евгена Олесницького

З нагоди смерти бл. п. дружини д-ра Евгена Олесницького, присвячуємо декілька стрічок його памяті, щоби передусім молодому нашому поколінню дати змогу познайомитись із тією виїмковою колись у нас постаттю громадянина-патріота. — Редакція.

Д-р Евген Олесницький був сином галицького Поділля. Прийшов на світ у селі Говилові, теребовельського повіту, в 1860 р., а середню школу скінчив у Тернополі. Вже в гімназії був членом таємної української середне-шкільної орґанізації, а в вищих клясах її провідником у Тернополі. Ці гуртки, т. зв. громади, відіґравали тоді величезну національно-освідомлюючу ролю серед української середне-шкільної молоді. Тоді українських гімназій, крім львівської академічної, ще не було.

Але не про життєпис іде нам у цих стрічках. Ми бажаємо кількома словами пригадати, ким був пок. д-р Евген Олесницький, що відійшов від нас напередодні закінчення світової війни й у досвітках державного відродження української нації, в 1917 р.

Пок. Евген Олесницький був адвокатом. Найдовше прожив він у такому професійному характері в Стрию. Належав до найкращих адвокатів і правників не тільки в Галичині, але й у цілій Австрії. Його канцелярія була велика. Зі Стрия йшла його слава не тільки як адвоката, але й в українському громадянстві як незвичайно енерґійного та повного ініціятиви громадянського діяча. Стрийщина за його часів дістала такі сильні та тверді національно-орґанізаційні основи й дійшла до такої висоти національного освідомлення, що вже ніколи не перестала бути — і по перенесенні д-ром Е. Олесницьким своєї канцелярії зі Стрия — одною із передових українських національно найактивніших округ до останніх днів перед і в часі теперішньої війни.

Покійний був виїмково талановитим правником і адвокатом, а попри те промовцем із Божої ласки. Хто зна, чи не був це найбільший український промовець узагалі. А це тим більше, що розпоряджав енциклопедичною освітою і величезним правничим знанням. У світі галицької палестри (цілої — не тільки української) належав до її корифеїв.

Одним з останніх його прилюдних виступів була промова на історичному величавому концерті-академії в дні 28. червня 1914 року в спортовій палаті у Львові: в дні Сокільського Здвигу та — вбивства архикн. Франца Фердинанда.

Величезну вагу прикладав Покійний до господарського піднесення українського народу. І саме на тому відтинку виявив найбільше ініціятиви. Глибоко на серці лежала йому також освіта українського населення. І тому стрийську філію „Просвіти“ поставив він під орґанізаційним оглядом тоді чи не на перше місце в Галичині. Був коротенький час навіть головою матірнього Т-ва „Просвіта“. Та це в його орґанізаційній та інвенційно-творчій праці на громадянському полі був радше епізод. Бо живв він фактично економічними катеґоріями, присвяченими українському народові.

Він був основником „Сільського Господаря“, потім його орґанізатором у краєву централю. Далі заснував він у Стрию „Краєвий молочарський союз“, що згодом перетворився у „Маслосоюз“. Не було ні одної економічної чи фінансової установи, в якій Покійний не був би співосновником. Це однаково відноситься і до „Дністра“, і до „Зем-Банку“, і до пізнішого „Центробанку“ (спершу „Краєве Т-во Кредитове“).

Один із найкращих „Народніх Домів“ був у Стрию. Повстав він і виріс у багату установу з величавим власним будинком саме за часів творчої праці пок. Е. Олесницького. Там, у тому домі, зорґанізував він далеко перед великою війною першу в нашій новій історії краєву сільсько-господарську українську виставу.

Політично вже за молодих літ належав до народовецької партії, а пізніше до національно-демократичної. Він був одним із її співосновників, а далі одним із передових її діячів та керманичів. Від 1907 р. аж до кінця життя був послом до галицького сойму і австрійського парляменту. Його політична діяльність була велика. І на тому відтинку також переважав у ньому економіст та господарник. Найбільше праці вложив він саме в господарський відтинок політичного життя.

Покійний був одним із тих тодішніх діячів, що охоплювали своїм зором усе ціле тодішнє українство і під таким кутом вів свою працю. Він мав найживіші звязки із Великою Україною ще перед великою війною 1914—1918 рр. Коли там, наприклад, був загрожений у своїй матеріяльній екзистенції єдиний український щоденник „Рада“, що появлявся в Києві, покійний Е. Олесницький, як голова „Сільського Господаря“ дав доручення всім орґанізаціям „С. Госп.“ в краю (а їх були тисячі) запренумерувати „Раду“. І її всі кружки „Сіль. Господаря“ запренумерували, дарма, що мало хто її тоді читав на селі. Але таким потягненням зробив він величезну річ, а саме допоміг „Раді“; практично довів до близького живого звязку Галичини із Наддніпрянщиною.

Та це ще не повна сильветка цього виїмкового в нас громадянина-діяча. Покійний Е. Олесницький був великим прихильником літератури й мистецтва, зокрема співу й музики. Свого часу співпрацював він у „Зеркалі“ та „Русько-Українській Бібліотеці“. А для українського театру й зокрема музичної його частини має він непроминаючі заслуги. Напевно ніхто з молодших не знає того, що пок. Е. Олесницький був перекладачем оперових лібрет на українську мову. Він був першим українізатором оперового репертуару для українців. Перед великою війною 1914 р. український театр „Руської Бесіди“ ставив ці зукраїнізовані ним опери (напр. „Кавалерія рустікана“, „Барон циганів“, „Фавст“, „Галька“) з величезним успіхом. Покійний до тої міри любив музику, що, наприклад, на вистави Ваґнерівських опер їздив з-часта до Байройту.

Словом, пок. Е. Олесницький був одним із найкращих діячів, яких видала колинебудь Галицька Земля. Це була людина великої особистої культури й надзвичайної творчої інвенції та ініціятиви. Був це тугий і глибокий ум, що мав великий вплив не тільки на своє найближче окруження та своїх співробітників і товаришів, але й на цілий український національний загал в останній декаді 19-го і першій та половині другої декади 20-го століття.

——o——

БОГДАН ЛЕПКИЙ 43)

Крутіж

XIV.

Жовтнева, глуха ніч стояла над помертвілою землею. Ані одної зорі, ні одного світильця, — в природі й у душі.

Темно, темно кругом.

І чимраз темніше й чимраз безнадійніше. Куди не розбіжишся — стіна, до чого не вдашся — мур.

А ти веселого вдавай, жартуй, смійся, хоча тебе жаль за горло стискає.

Смійся, Босаковський, своїм гірким, притаєним сміхом над глупотою людською, над злобою марною й над собою самим. Смійся у самоті, щоб сміху того ніхто не почув і не побачив. Таку личину ти вбрав, носи її! Аж до смерти носи! Бо, коли б скинув і показав своє справжнє обличчя, ніхто не повірив би тобі. Збожеволів наш Босаковський, сказали б навіть твої найближчі... Найближчі — а де ж вони? Дури себе й других дури, іншого способу нема. Безжурного вдавай. Весь світ вдає, весь світ один великий театр. Ті перебираються за ангелів, тамті за мучеників, ще інші за лицарів. Є такі, що й у чортів люблять прикидатися, але в тих чортиків дурненьких, що то їх навіть наш землячок на решето бере, а не справжніх чортяк. О, до них охотників нема! Бо кому нині хочеться виявляти себе таким, як він є?

Вдавай, Босаковський, вдавай!

Коні зідхали, Помело щось крізь сон балакав, вартові перекликалися зтиха, щоб полковниці не збудити.

Босаковський ковнір від драної бурки поставив і у своє минуле мандрував. Аж у дітočі літа.

Бачив себе в шляхотській дворі, як найстаршого серед численної рідні. Душ одинадцять, з того сім дівчат. Треба ж для них якесь віно придбати, бо хто нині голу дівчину візьме, хоч би й таку гарну, як сама Венус білораменна?

І чотирьом хлопцям треба якогось лаха на хребет і шаблі якоїсь до боку й коня, бо шляхтичі вони, та ще й не будь які! По мамі з сенаторського коліна. Не було місця для Валька в батьківській хаті, хай собі йде! Він найстарший, хай собі раду дає!

І Валько пішов. На двір одного вельможі попав, бо був високого росту й снлу мав, як молодий Самсон.

Та що ж? Гнучкої шиї Бог йому не дав. Валько душею кривити не вмів. Правду в очі рубав, а люди правди не люблять. Не злюбили і його, а він не любив їх. Нікого. Жінки насміхалися з Валька, а він сміявся із всіх і кусав, як оса. Навіть свого пана не пощадив. За те й вилетів від нього. Добре, що живим і лиш покаліченим трохи. На тілі, бо душу виніс цілу, таку, як її створив Бог.

Пішов Валько із тим, що й прийшов, тільки дещо двірської огладн набрався й пізнав світ. Ой, пізнав він його! Та не з доброго боку.

Тоді то й личину на себе натягнув. Бо мусів. Бачив, що без того жити не мож. Згодом до другого пана попав. Але й тут не інакше. Фальш, кривда, облуда. Кривди стерпіти не міг. За покривдженими в обороні ставав. Навіть бився. Кілька шрамів понині на тілі своїм носить (одиноке добро, якого дослужився).

(Далі буде.)

З голосів преси

Вістки з Загребу

У звязку з хорватсько - сербськими розходженнями пише за „Асошейтед Пресс" білгородський кореспондент „Ноес Вінер Тагблят-у", що провідник хорватів д-р Мачек усе ще переговорює з провідниками всяких хорватських фракцій щодо дальшої політики супроти сербів. Що торкається англійської аґентури в Югославії, то вона дуже невдоволена, що її протинімецькі підбехтування не мали в Хорватії такого успіху, як у Сербії.

»Тому вони не спочили, аж поки за допомогою жидів і масонів не влаштували в Загребі демонстрацій, що почались у менших розмірах у мин. суботу ввечері. Вже пополудні того дня розкинули вони там летючки, в яких закликали широкі маси до боротьби проти Німеччини, і для прикриття справжньої цілі — також проти Англії. Тої ж суботи зачинено загребський університет. Все ж таки хорватська поліція подбала, щоб не допустити до таких інцидентів і бешкетів, як це було в Білгороді. Загребська поліція опанувала мабуть вповні положення, бо не допускав до протинімецьких виступів, які зовсім не відповідають хорватській традиції.

В Білгороді арештувало військо передучора вечором директора »Време«, д-ра Ґреґоріча, який в останніх тижнях у своїх статтях пропаґував і обосновував конечність співпраці Югославії з Німеччиною. Крім нього арештували й кинули до вязниці також інших, прихильних до Німеччини, югославянських журналістів«.

Загальні Збори „Українбанку"

29. березня 1941 р. відбулися Загальні Збори Кооперативного Рільничого Банку »Українбанк« в Ярославі. Збори відчинив голова Надзірної Ради **п. Бараник Іван** та привітав присутніх на Зборах представників УЦК, УДК, Маслосоюзу, Повітового Союзу кооператив та всіх членів, які численно прибули на Збори. Згадав коротко історію »Українбанку« та підчеркнув заслуги ініціяторів перетворення маленької кооперативи »Народний Дім« в Ярославі на »Українбанк«.

Дальше ведення Зборів передав містоголові **п. інж. А. Міляничеві**, який проводив зборами до кінця. Звіт з праці банку за 1940 р. здав начальний директор **С. Кузик**, представляючи на діяграмах поодинокі позиції біляксу банку, якого сума дає 3,053.231,98 зол.

З початком травня минулого року почалася праця банку з капіталом 18.000 зол., яким тоді розпоряджав »Народній Дім« в Ярославі та який з маленької кредитової кооперативи мав перетворитися в банк для кредитування Кооперативних Союзів, кооператив, купців і промисловців — всього українського господарського життя в Ґен. Ґубернаторстві. Так, як скоро росло це господарське життя, таке саме темпо росту мусів прийняти і »Українбанк«.

Першими, які привітали й засобили »Українбанк« в капітали, були Кооперативні Союзи. Хоч самі ще дуже слабі в капітали, зложили на уділи до банку майже саможертвенно 60.000 зол., які стали підставою діяльности Банку. Відгукнулося громадянство і купецтво, почали приступати в члени та входили з банком у звязки. Створено відділ Банку в Кракові, який перебрав на себе головні операції. Коли обороти оживилися і поширилися, показалася потреба відчинити для Холмщини і Підляшшя другий відділ у Люблині, який почав свою діяльність 20. вересня 1940 р.

Обороти в усіх відділах Банку дали 41,559.140,64 зол., з того мали обороти: Ярослав — 5,218.229,35 зол., Краків — 31,759.791,75 зол. і Люблин — 4,581.119,54 зол. При кінці ділового року мав »Українбанк« до обороту — 279.016,29 зол. власних фондів і 2,154.373,87 зол. чужих фондів. 901 членів Банку вплатили на уділи 268.887 зол. Найбільше уділів вплатило 11 Кооперативних Союзів на суму — 206.700 зол. 9 кредитових кооператив вплатило — 5.175 зол., 327 кооператив для загального закупу і збуту — 14.025 зол., три інституції — 650 зол., 8 установ — 22.600 зол. і 543 фізичних членів — 19.737 зол. Запасовий фонд зріс при кінці року до квоти — 9.149,28 зол. і створено спеціяльну резерву страт — 511,53 зол.

Вкладки ощадности були зложені на 79 контах і дали 142.4,9820 зол. На рахунках біжучих зложено — 1,903.595,65 зол.

З кредитів користав Банк в Центральній Касі в Кракові до висоти 300.000 зол. і в Державнім Рільнім Банку в Люблині до суми 100.000 зол.

На позичках мав »Українбанк« 211.891.25 зол., а на біжучих рахунках дав кредиту 1,115.719,79 зол. З кредитів на біжучих рахунках користали найбільше Союзи, бо вони головним чином створили і підбудували у власні капітали Банк. Однак не поминув в кредитуванні нікого й усе меншебільше в пропорції вложених уділів кредитував дану господарську ділянку.

Для скорої і справної виплати вкладів на всіх рахунках Банк мав усе високе поготівля, яке з кінцем 1940 р. було: готівки в касах — 69.950,74 зол., готівка в банках — 263.018,17 зол. і на льокатах — 400.861 зол.

Банк займався також орґанізацією кредитової кооперації, яка на тих землях була дуже слаба кількісно і фінансово. Приступлено до зміцнення істнуючих кооператив і намічено сітку нових кредитових станиць, які будуть заложені в 1941 р.

Своє звідомлення закінчив дир. Кузик твердженням, що за короткий час, бо лише 8 місяців, Банк виконав багато та ще більше має виконати.

В точці »Плян праці і бюджет на 1941 р.«. дир. Кузик подав плян праці на 1941 р. Праця, яка в минулому році спиралася головно на кооперації, мусить бути поширена на купецтво і промисл. Купецтво мусить бути охоплене сильніше опікою і кредитоване, але купецтво мусить рівнож вивінувати Банк більше у власні капітали. На нашій землі мусимо розвинути промисл і Банк буде підтримувати здорову ініціятиву в тім напрямі, але і сам буде рівнож давати ініціятиву. Зміцнену увагу присвятить Банк орґанізації кредитової кооперації, яка в цім році мусить бути переведена так, щоб не було на наших землях місцевости без опіки кредитової кооперативи. В цім році буде інтенсивніше поведена пропаґанда дрібної ощадности, головно по школах, як засіб виховання. Дальше референт представив до затвердження бюджет Банку на рік 1941 у висоті 218.500 зол., що його Збори одноголосно прийняли.

В дискусії над звітами і пляном праці всі промовці підчеркували з вдоволенням розвій Банку та виказували, що Банк тішиться довірям громадянства, яке проте мусить повести сильнішу акцію для ще більшого засоблення банку і льокувати там власні капітали й вкладки, щоб Банк міг справді виконати ті великі завдання, які він собі намітив.

У дальших точках Зборів змінено статут Банку в цілості на новий, який буде краще відповідати теперішнім вимогам часу і напрямним Банку. Доповнено також Надзірну Раду Банку, вибираючи до неї вдруге тих самих членів, а то: **інж. А. Міляничa, дир. П. Зелеза і п. Т. Бориса** та на заступника **дир. І. Ярослевича.**

Збори, які перейшли серед великої уваги й зацікавлення присутніх представників і членів, виказали великі досягнення Банку та дали запоруку, що кермівні чинники зроблять усе, щоб осягнути намічену на Зборах ціль: зміцнити і поширити Банк. Громадянство, маючи повне довіря до Банку, мусить підтримати Банк власними капіталами й вкладками.

—o—

НІМЕЦЬКІ ВТІКАЧІ В ГРАЦУ.

ГРАЦ, 2. IV. — Минулого понеділка раннім ранком приїхав до Грацу спеціяльний поїзд, що привіз 1.000 німецьких громадян. Того самого дня перед полуднем надійшли ще два спеціяльні поїзди, що привезли 600 німецьких утікачів з Юґославії. Також увечері сподівалися поїзду, що мав привезти ще 1000 німецьких втікачів.

—o—

В ЮГОСЛАВІЇ ЖИВЕ 400.000 МАДЯРІВ.

БУДАПЕШТ, 2. IV. — „Пештер Льойд" помістив велику статтю з картою про ґеоґрафічне, етноґрафічне й релігійне положення Югославії. Цей щоденник пригадує, що на теренах, які після світової війни прилучили до Югославії, що давніше творили південні райони Мадярщини, замешкує 400 тисяч мадярів.

—o—

ЛОНДОН У ВОГНІ.

ШТОКГОЛЬМ, 2. IV. — Лондонський пресовий клюб улаштував виставу світлин з великого німецького налету на Лондон 29. XII. минулого року. Члени орґанізаційного відділу згаданого клюбу заявили, що перешлють ті знимки на спомин клюбам журналістів у Сідні, Уошинґтоні, Капштаді й Отаві та національному клюбові журналістів в Уошинґтоні. Світлини незвичайно реалістично представляють виімки з пожеж Лондону та знищень на терені Сити, собору й Флітстріт.

—o—

ПРИПИНЕНА СПОЛУКА МІЖ ІСЛЯНДІЄЮ ТА АНҐЛІЄЮ.

ШТОКГОЛЬМ, 2. IV. — Після приїзду до Нового Йорку капітан ісляндського торговельного корабля „Каґафокс", Ісслясон, повідомив, що німецькі підводні човни мали відрізати довіз з Ісляндії до Анґлії. Цю вістку дістав шведський щоденник „Свенска Даґблядет" від свойого ню-йорського кореспондента. Капітан Ісслясон повідомив, що перед кількома днями німецькі підводні човни затопили кілька рибальських кораблів, що з вантажем риб їхали до Шкотії. Згідно з дальшими інформаціями капітана ісляндського корабля, припинилася морська сполука між Ісляндією й Анґлією.

Вістки зі світу

Матсуока дякує урядові Великонімеччини

БЕРЛІН, 2. IV. — Покидаючи кордони Великонімеччини міністр закордонних спр. Японії, Йосуке Матсуока, переслав на руки німецького міністра закордонних справ фон Рібентропа таку телеграму:

„З кордону Великонімеччини дозволю собі ще раз скласти подяку за побут у Берліні, що назавсіди залишиться в моїй памяті, де з усіх сторін виявляли мені гарячу приязнь, і то не тільки щодо моєї особи, але також щодо моєї батьківщини. До глибини пройнятий величавим і сердечним прийняттям хотів би я Вам, пане міністре закордонних справ, висловити мою найсердечнішу подяку. Я переконаний, що наші розмови, ведені в довірочній і правдиво приятельській атмосфері, причиняться дуже поважно до дальшого скріплення взаємин і до введення в життя нового ладу на терені Европи й Східньої Азії. Прошу Вас, пане міністре закордонних справ Великонімеччини, ласкаво передати мої найглибші почування й подякувати Вождові й Канцлерові Великонімеччини".

Привітання мін. Матсуоки в Римі

РИМ, 2. IV. — У хвилині, коли спеціяльний поїзд із надзвичайним відпоручником Тенно (японського цісаря) вїхав на залізничий двірець Остіензе в Римі, залунали національні гимни Японії та Італії. Мін. Матсуока вийшов із поїзду. В імені Мусолінія привітав його гр. Чяно. Оба державні мужі сердечно простягнули свої руки і провели декілька хвилин у жвавій розмові. Опісля гр. Чяно представив мін. Матсуоці державних, партійних та військових достойників і представників інших держав, що явилися зустрічати достойного гостя. Після того офіційного привітання японський амбасадор в Італії та члени японської амбасади віддали представникові Тенно спеціяльну почесть.

Здовж вулиць, що ними переїздив японський гість до Вілля Мадама, де мешкатиме підчас свого побуту в Римі, позаймали місця непроглядні маси народу, що радісно вітали мін. Матсуоку. Японський гість переїздив вулицями: алея Адольфа Гітлера, Вія деї Тріюмфі та Вія деллі Імперо, Пляца Венеція і Корсо Умберто, Форум Мусолінія, аж до узгіря Маріо. Там є прегарно положена Вілля Мадама.

Підчас переїзду через Італію італійське населення сердечно вітало достойного гостя. Особливо радісно зустрічали мін. Матсуоку в Больонії й Фльоренції.

—o—

Протиіталійські бешкети в Білгороді

РИМ, 2. IV. — Щоденник „Джорнале д' Італія" подає у звязку з демонстраціями проти держав оси на терені Югославії такі подробиці:

Серби знищили й здемолювали осідок італійської фабрики самоходів Фіят. Але найбільше знищили демонстранти льокаль італійського бюра подорожі та домівку італійської книгарні. Демонстранти подерли на кусні й знищили цінні експонати, що були на виставі італійського бюра подорожі — мистецькі предмети, книжки й брошури. Підчас одної демонстрації перед будинком італійської амбасади, демонстранти обкинули будинок камінням. Опісля демонстранти зібралися перед будинком англійського посольства, що в поблизу. Один з британських військових аташе, одягнений по військовому, роздавав юрбі хоруговки з англійськими красками. Хоруговки видавали майже ввесь день.

—o—

Білгород пустіє

БІЛГОРОД, 2. IV. — Агенція Стефанія повідомляє зі столиці Югославії: У звязку з поважним положенням у краю, столиця Югославії починає помалу пустіти. Поїзди переповнені подорожніми. Переважають між ними італійці, німці, мадяри, болгари, хорвати та дальматинці, що вертаються у свої рідні сторони. Білгород живе дальше під враженням минулих днів і його вигляд сумний. Поважні інциденти, що перед тим мали місце в цілому краю, знову повторилися внаслідок недостачі єдности й особливо тому, що хорватський нарід займає ясне становище до режиму в Білгороді, що його створило сербське військо й духовенство сербської православної церкви. Багато сербів, що з оглядів торговельних або зі симпатії до анґлійців тримає за ними, бундючно ходить зі значками, що мають анґлійські краски. 1.500 чорногорців, покликаних до війська, замкнули в концентраційному таборі в місцевості Смедеревка Паленк. Інші повтікали та скриваються серед гір Чорногори. У Білгороді вже не продають органу д-ра Мачека „Хорватскі Дневник".

—o—

Німецько-болгарська авдиція для вояків

СОФІЯ, 2. IV. — В софійській радіовисильні відбулася в неділю перша німецько - болгарська авдиція для вояків, в якої програму входили німецька та болгарська музика й пісні. Виступала німецька летунська орхестра, болгарський радієвий хор, болгарська королівська симфонічна орхестра, ґрупа співаків та орхестра царської прибічної ґвардії. Царська симфонічна орхестра концертувала під орудою Артура Гартмана з Дрезна. Кульмінаційною точкою програми були спомини болгарського летуна підп. Радуля Нількова, як то тому 30 років болгари перший раз покористувались літаком у війні. Саме нинішнього дня припадають роковини здобуття болгарами Адріянополя. Тоді перший раз літак скидував бомби й треба це з окремою радістю підчеркнути, що ця машина була німецький „Альбатрос". Далі розказував підп. Нільков, як то він в 1912 р. повернувся з Німеччини до Болгарії з летунським дипломом, підписаним фон дер Гольцом, і як дня 16. жовтня 1912 р., в 10-ій год. рано, вистартував до свого першого лету над Адріянополь.

Він закінчив спогадами про світову війну, про спільні бої та болгарських летунів. З того часу минуло 20 років і знову прийшла радісна зустріч. Болгарський поет Любомир Бобевський сказав: „Велика Німеччино, ти переможно ступаєш правильним шляхом. Завдяки Тобі ми, ставшись велитами, прямували одним кроком через чудовий Балкан".

ВЕЛИКА АМНЕСТІЯ В ЕСПАНІЇ

МАДРИД, 2. IV. — З нагоди других роковин перемоги національної Еспанії, проголосили амнестію і звільнення з вязниць усіх політичних вязнів, що їх засудили на кари до 12-ох років за спротив і опір національному рухові.

—o—

МАТСУОКА У МУСОЛІНІЯ

РИМ, 2. IV. — Після сніданку, що його видав король і цісар у Квіринальській палаті для міністра закордонних справ Японії, — міністр Матсуока з почотом відїхав до Віллі Мадами. В год. 17-ій мін. Матсуока в Палаті Чіґі склав довшу візиту міністрові закордонних справ ґрафові Чяно. Потім мін. Матсуока разом з гр. Чяном прибув до Венецької Палати, де його прийняв Мусоліні. В цій розмові взяв участь гр. Чяно. У вечірніх годинах міністр закордонних справ гр. Чяно видав бенкет в честь японського гостя в сальонах гостиниці „Ексцельзіор".

—o—

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ НІМЦІВ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ

ҐРАЦ, 2. IV. — Згідно з вістками, що надходять з югославянського пограниччя, положення населення німецької національности постійно погіршується, хоч урядові круги в Білгороді складають заяви з метою заспокоєння. Підюджувані сербські елементи вже не обмежуються до переслідування і побоїв прохожих на вулицях.

НІМЕЦЬКІ І МАДЯРСЬКІ ВТІКАЧІ НА ГРАНИЦІ МАДЯРЩИНИ.

БУДАПЕШТ, 2. IV. — З мадярської пограничної залізничої стації Днекенич надійшли вістки, що як туди, та і до кількох інших мадярсько-югославянських місцевостей напливають маси втікачів німецької і мадярської національности, гнаних сербськими жандармами. Ті втікачі опинилися вже на Мадярщині.

—o—

АТАКА НА ОДНО МІСТО НА ПІВНІЧНО-СХІДНЬОМУ ПОБЕРЕЖЖІ АНҐЛІЇ.

ШТОКГОЛЬМ, 2. IV. — Згідно з повідомленням англійської пресової агенції, анґлійське міністерство летунства і внутрішньої безпеки подало, що німецькі літаки перевели вночі на вівторок атаку на одно місто на північно-східньому побережжі Анґлії. Хоч — каже комунікат — атака не тривала довго і не прийняла більших розмірів, вона була сильна. Повідомили про деяке число жертв у людях та про поважні матеріяльні шкоди.

Також британська інформаційна служба признала, що одно місто на північно-східньому побережжі Великої Британії стало осередком німецьких летунських атак. Більша кількість запальних і розривних бомб „спричинила деякі матеріяльні шкоди". Також поблизу східнього побережжя скинули бомби, що спричинили деякі матеріяльні шкоди та деяке число жертв у людях. Поодинокі атаки мали місце також у південній і південно-західній Анґлії та в південному Уелсі.

—o—

Українська молодь у Люблині при праці

І. Курінь Молоді ім. князя Льва в Люблині гуртує сьогодні цілий актив української молоді в Люблині і має тепер 152 членів. Курінь поділений на чоту молоді (2 жіночі рої і 4 мужеські рої), чету юнацтва (2 рої) і чоту новиків (4 рої). Поза Куренем лише одиниці несвідомі, або негромадянсько наставлені. Курінь Молоді в Люблині проявив велику й інтензивну діяльність і завдяки тому сьогодні здобув собі загальні симпатії у громадянстві. Почавши від листопада м. р. праця в Курені виглядає ось так:

Чота молоді

Чота молоді має 2 жіночі рої (23 дівчат) і 4 мужеські рої (53 хлопців) і виказує тенденцію до щораз більшого зросту членства.

Національно-суспільне виховання

Чота молоді відбула святочні сходини з нагоди нац. роковин: 1. Листопада, 21. XI., 8. річн. смерти сл. п. Біласа і Данилишина, 22. Січня, 29. Січня, 17 роковини смерти сл. п. Ольги Басараб, Шевченківської Річниці й ін. Програма сходин була завсіди дбайливо підготована, виконання її залишало дуже додатне враження. Крім святочних сходин відбувалися щотижневі звичайні сходини, на яких відбувався впоряд, гутірки на різні теми і т. п. Далі відбувалися щомісяця курінні звіти з обовязковою участю всіх членів чоти молоді й з відчитанням місячного курінного приказу. Відправи роєвих і Курінного Проводу відбувалися з початку щотижня. По наладнанню й усправненню організації Куреня ті відправи відбуваються рідше.

В днях 10—20. грудня відбувся в Люблині І. курс передовиків сільської молоді, в якому взяли участь 9 хлопців і дівчат з району Дратова. люблинського повіту. Курінь Молоді привітав курсантів окремими сходинами, на яких зясовано і підчеркнено значіння курсу й звязок з цілою українською нацією цих найдальше на захід висунених наших братів і сестер.

Бібліотека: Курінь Молоді в Люблині має свою бібліотеку, що начислю 215 книжок і в переважній частині служить до читання новикам і юнакам.

Імпрези: Члени чоти молоді підготовили й виконали ревієву програму на Святомиколаївський Вечір для українського громадянства в Люблині й усіх численно зібраних гостей.

Крім цього 4 члени чоти молоді створили під проводом інсп. Е. Ткачука т. зв. »веселу пятку«, яка із своєю веселою програмою (скечі, жарти, пісні) їздила з виступами до кількох наших міст на Холмщині, а дохід зі своїх імпрез дала на фонд допомогу студентству.

Жіночий рій чоти молоді

В чоті молоді є 23 дівчат, які творять тепер два рої. Жіночий рій, подібно як інші рої, відбував щотижня свої сходини, і на цих сходинах перейдено історію України. Крім цього на сходинах рефеpовано пресовий огляд, а також переведено гутірки на доручені проводом актуальні теми, переводжено руханку. Участь у підготові святочних сходин і імпрез була значна. Святочні сходини в честь сл. п. Ольги Басараб були улаштовані в головній мірі силами жіночого роя. Від місяця грудня жіночий рій переходить вишкіл на санітарному курсі під проводом д-ра Осипа Лявфа.

В загальному слід ствердити, що провід жіночого роя (тепер 2 рої) веде не лише самовиховну і національно-суспільну працю між подругами, але звертає також належну увагу на вироблення фізичної справности й на участь подруг у праці загально-громадянській.

Тіловиховання

Чота молоді відбула в листопаді 2 прогульки і 1 біг навпростець, в грудні 3 прогульки поза місто, злучені з тереновими вправами і грами, в січні 2 прогульки, в лютому 3 прогульки, в березні 9 прогульок. В місяцях січні й лютому відбувалася лещетарська заправа членів чоти молоді й підготова до участи в обласних лещетарських змаганнях в Холмі (2. II.), в яких узяла участь дружина з Люблина в числі 7 осіб та здобула 2. місце. Крім цього один змагун люблинського Куреня Молоді взяв участь у Краєвих Лещетарських Змаганнях в Команчі.

В надходячому весняному сезоні чота молоді відбуває чимраз частіші прогульки в терен та має на меті перевести підготовні марші до маршевих змагань, як також біги навпростець.

Маючи за собою такі осяги, як 2. місце в маршевих змаганнях в Холмі і 1. місце в маршевих змаганнях в Грубешеві — Курінь Молоді в Люблині хоче й надалі задержати передове місце в краю в тій ділянці спорту, а рівночасно перевести масову підготову до проб за відзнаку фізичної справности.

Якщо Курінь Молоді одержить до користання спортову площу в Люблині, то буде перепроваджувати руханку, спортові гри й легкоатлетику.

Фаховий вишкіл

За ініціятивою Реферату Молоді при УДК повстала шоферська школа в Люблині під проводом п. Юрія Чубатого. Школа має завдання вишколити як найбільше українських шоферів і керівників машин. Найшла вона великий відгомін і зацікавлення між нашою молоддю в любл. області й начислює під теперішню пору 53 учнів з Люблина і з інших повітів. Записи до школи приймає УДК далі.

Чота юнацтва

Молодь у віці 10—16 літ виділена в осібну чоту юнацтва, що входить в склад І. Куреня Молоді. Чота має 2 рої (юнаків 13, юначок 12). Частина членів цеї чоти є в українській ґімназії в Холмі і ними опікується Курінь Молоді в той спосіб, що з фондів УДК видає щомісячну допомогу в квоті 250 зол. на їх удержання в інтернаті в Холмі.

Оба рої чоти юнацтва відбувають раз у тиждень сходини під проводом своїх впорядчиків (членів чоти молоді), на яких вивчають історію і ґеографію України, впоряд і запізнаються поволі з законом юнака.

Чота новиків

У порозумінні з управою школи створено 1. грудня м. р. при українській нар. школі в Люблині чоту новиків, яка входить в склад І. Куреня Молоді ім. князя Льва. До цеї належать шкільні діти в віці до 10 літ. Чота новиків складається з 4 роїв шкільної дітвори під проводом впорядчиків і начислює разом 22 новичок і 29 новиків. Кожний рій відбуває 1—2 рази тижнево сходини. В програму сходин входить: впоряд, історія і ґеорафія України, дещо з природи (життя звірят) спів, рухові гри і закон новика. Кожний рій має свою назву (»лисички«, »орлики«, »льви«, »вивірки«), також має одержати прапорець.

Виховання нашої дітвори в уладі новиків має дуже велике значіння, бо ж тут кладуться основи під національну свідомість і характерність кожного новика. Провід чоти може вже похвалитися деякими даними, які свідчать про позитивні наслідки істнування уладу новиків і впровадженої в цьому уладі праці, а саме, напр., новик з роя »орликів« (роєвий) Петрусь Біланюк, 8-літній уч. II. кляси вже два рази зложив на руки курінного по 13,50 зол. зі своїх ощадностей на допомогу українському студентству.

Можна би навести ще декілька прикладів, які свідчать, що малі новики виростають і виховуються на добрих синів і доньок української нації.

Тому провід Куреня і чоти з тим більшим запалом і досвідом вступає в новий весняний період праці над українською дітворою в Люблині.

Чота новиків і чота юнацтва відсвяткували спільно свято Крут і Шевченківські Роковини і програму цих свят виконали виключно власними силами.

Звіти обох чот, злучені з відчитанням чотового наказу, відбулися 2 рази (в січні і березні).

Співпраця з УОТ і КДУС

І. Курінь Молоді ім. князя Льва в Люблині співпрацює із старшим громадянством на різних відтинках громадянської праці (напр. на терені школи з учительством і батьківським кружком). Найкраще ця співпраця проявляється у відношенні до УОТ і КДУС. Члени Куреня Молоді помагали УОТ-ові в улаштуванні »свята книжки« (24. 11. 1940 р.). Підчас Різдвяних Свят Курінь Молоді перевів коляду на УОТ між українським громадянством і при цій нагоді відвідав родини українські, які вже давно не чули рідної пісні й колядок, і перебуваючи довгі літа серед моря чужинців, зачали вже забувати про свою націю. Рідна пісня, несподівані відвідини й різдвяні побажання зробили на них велике і зворушливе враження.

Тепер в березні Курінь Молоді бере живу участь в підготові Шевченківської Академії. Крім цього члени Куреня Молоді переводять щомісячну збірку з рамени КДУС на Фонд Допомоги Українському Студентству.

В. К.

———o———

ВЕЛИКЕ НАПРУЖЕННЯ В СИРІЇ.

БЕЙРУТ, 1. 4. — Минулого тижня почався в Сирії великий політичний штрайк. Переговори між штрайкарями й високим комісарем перервано. Дійшло до важких зударів між поліцію й штрайкарями. В Дамаску вбили понад 40 осіб. У всіх сирійських містах ввели стан облоги. Перервано всі телеґрафічні й телефонічні получення. Вночі не вільно збиратися більшими ґрупами, як 5 осіб. Військові стежі безупину ходять по вулицях. Між сирійськими домаганнями й французькою готовістю до уступок лежить непрохідна пропасть. Високий комісар погодився сповнити такі домагання сирійців: 1. створити сирійський уряд; 2. зрезиґнувати з права протесту в сирійському внутрішньому законодавстві; 3. іменувати державну раду, що разом із французькими державниками опрацює нову конституцію; 4. втягнути сирійців до харчевого уряду; 5. затвердити автономію земель аявітів і друзів. Ці предложення високого комісара відкинено — сирійці рішили дальше штрайкувати.

———o———

РУМУНІЯ ПРО СТАНОВИЩЕ ХОРВАТІВ.

БУКАРЕШТ, 2. IV. — Румунська преса присвячує дуже багато уваги подіям на терені Югославії. Румунські часописи сильно зазначують велику здержливість хорватів супроти білгородських подій. Букарештенське радіо зазначує, що хорватські селяни не солідаризуються зі сербськими демонстраціями проти держав оси. Румунський щоденник „Курентуль" зазначує, що в противенстві до Білгороду і сербів, хорватське населення незвичайно здержливе.

———o———

Новинки

КАЛЕНДАР

КВІТЕНЬ.
3. Четвер — ар. Якова.
4. Пятниця — смч. Василя.

—

— ЗВОРОТ ПРАВОСЛАВНИМ ЇХНІХ ЦЕРКОВ. Ділимося втішною вісткою, що з доручення німецької влади звернули українським парохіянам православні церкви, забрані поляками, у місцевостях: Замісте, Ярчів, Тарнаватка й Сопоцький Майдан.

— ДО УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ ІЗ БУКОВИНИ И БЕСАРАБІЇ! Подається до відома, що представник УЦК обїхав табори з переселенцями в околиці Катовиць і Одербергу, — навязав із ними контакт та затвердив мужів довіря. З технічних причин обіздку перервав і щойно в найближчих днях, у міру можливости, переводитиме її дальше. — Український Центральний Комітет. 3х

— ВАРШАВСЬКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ улаштовує 6. квітня ц. р. в салі „Рома", Новогродська 49, АКАДЕМІЮ в честь Тараса Шевченка, що на ній виступить Український Національний Хор під дириг. Б. Божика. Вступ на академію за добровільними датками. Початок в год. 17-ій. — Цього ж дня в год. 12.30 в Українському Соборі на Празі буде відправлена урочиста панахида за душу Генія.

— ВЖЕ приймаємо СВЯТОЧНІ БАЖАННЯ до великоднього числа нашого щоденника. Оплата 30 сотиків за слово — найменше 3 зол. Гроші пересилати складанками Українського Видавництва, або поштовим переказом. Текст побажань писати на другій сторінці складанки або переказу. — Адміністрація.

— КУРС ДЛЯ САДІВНИЧОК В ЯРОСЛАВІ. Український Допомоговий Комітет в Ярославі улаштовує в днях 24. квітня до 22. травня ц. р. курс для садівничок в Ярославі в своїх льокалях. Зголошення на курс приймає УДК при вул. Собіського 11/I., в год. 8—13 і 15—18 до 12. квітня. Від кандидаток вимагане скінчення бодай кількох кляс середньої школи. У виїмкових випадках, коли кандидатка помітно духово розвинена і відзначається відповідною інтелігенцією, вистарчить і скінчення вселюдної школи. Оплата за курс 20 зол., для незаможних поважні знижки. Для всіх кандидаток запевнене приміщення в дівочім інституті (полекші в удержанні передбачені). Зі собою кандидатки мають привезти постіль. Ведення садка по скінченні курсу забезпечене й дуже добре платне. З уваги на велику недостачу садівничок всі, що тільки можуть, повинні посвятитися тій ділянці праці й уважати це за свій важний національний обовязок. Усіх свідомих українців взиваємо заохочувати молодь взяти участь у цьому курсі й працювати на полі дошкілля. — Український Допомоговий Комітет в Ярославі.

— КОНКУРС НА 15 ІНСТРУКТОРОК ДИТЯЧИХ САДКІВ. Потребуємо негайно 15 інструкторок дитячих садків для ведення практичних лекцій на курсах провідниць дитячих садків при УДК і Делегатурах, а опісля для помочі при наладнюванні дитячих садків на місцях і провірки та інструовання праці провідниць у дитячих садках. Винагорода інструкторок після умови. Відповідно до фактичних успіхів праці може бути згодом винагорода індивідуально підвищена. Зголошуватися можуть українки, що мають захоронкарську семинарію або вищу педагогічну освіту з покінченим курсом провідниць (подати — коли й де) та приктику в дитячих садках (коли й де). Подання з залученням короткого життєпису та відписів особистих документів, заопініовані приналежними УДК, Делегатурами або УНО, вносити НАЙДАЛЬШЕ ДО 15. КВІТНЯ 1941 р. до Українського Центрального Комітету в Кракові, вул. Зелена 26. („Украінішер Гавптаусшусс ін Кракау, Ґрінештрассе 26). Кандидатки з-поза Генерал-Губернаторства на випадок заанґажування будуть негайно реклямовані. — Відділ Шкільних Справ при УЦК. 3х

— НА ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ зложили в канцелярії Комісії Д. У. С-тву при УЦК у Кракові (в золотих): інж. О. Бойдуник 20, Марчук Петро 10, інж. Каплистий 10, Па-лідович Михайло 5, Шаман Степанія 15, інж. Адамчук 3, Хомутник Василь 2, дир. Тарнавський Омелян 10, о. Антін Ковальський (збірка в церкві в Устриках Гор.) 22.56, ред. Козак Едвард 5, інж. А. Мілянич 60.—, інж. Бойдуник 20. — Хто черговий?

З нагоди уродин нашої донечки Христі складаємо на Фонд Українських Сиріт у Кракові 100.— зол.
1287 Ярослава і Богдан Субтельні.

Зі спорту

З ЯРОСЛАВСЬКОГО СПОРТОВОГО ЖИТТЯ.

КЛК — Д. С. Г. 2:2.

В Ярославі відбулися 30. III. з циклю змагань за чашу Старости змагання К. Л. К. із „Дойче Спорт-Гемайншафт". Змагання по дуже цікавій та на добрім рівні при скорому темпі удержаній грі закінчилися нерозіграною 2:2, при чому до половини провадили німці 2:0; по половині вирівняв КЛК зі стрілів Бартошка (карний) й Коженьовського. — КЛК у значно ослабленому складі. Публики мало.

Малий фейлетон

Асоціяції

Це дещо пахне фільософією. Так, на око. Напевне дехто похитає головою й подумає, що, мабуть, не все в порядку, коли фейлетоніст береться за фільософічні теми. Та ніякого тут дива нема. В часах загального замішання й фейлетоніст може дістати маленьке помішання.

Вчені люди-фільософи придумали асоціяцію. Навіть впевняють, що без неї неможливе було б льогічне думання. Але це фільософи. Що вони знають про життя й життеву льогіку!

Зате кожний із нас знає, що це є суперництво. Це своєрідне змагання: хто краще, хто більше! Такий спорт. Наприклад, панна Славця вбере капелюшок з перцем, а панна Надя з двома й ще з маленькою стяжечкою з-заду.

Або пан Ікс потрапить випити душком пів літри чистої. Тоді пан Ісильон завізьметься та й випе літру і стане мистцем.

Є ще й інші, оригінальніші способи суперництва. Наприклад, хтось дасть десятку на якусь ціль. Тоді другий руйнується й дає двадцятку. Але, на щастя, таких диваків-суперників у нас небагато.

Багато більше таких, що, побіч вродженого нахилу до суперництва, мають ще більшу схильність до асоціювання понять. Це значить — до льогічного думання.

Візьме такий слово суперництво й асоціює з суперечкою. І замість суперничати, сперечається. А від суперечки дорогою асоціяції вже тільки крок до сварки. А від сварки до погроз, від погроз до метушні, від метушні до безголовя, від безголовя до балаґану, а від балаґану до... Гов, стоп!

Тут уже вривається моя здібність до асоціювання... Та, правда: є ще хаос...

І при добрій волі можна знову йти далі шляхом асоціяцій.

Адже світ повстав із хаосу, а дійшов до стану теперішньої організації, чи пак реорґанізації і т. д.

Та я волію зрезиґнувати з дальших асоціяційних можливостей. Залишаю це тим, із вродженими здібностями до асоціяцій. Може вони мають ще й інші здібності?

Наприклад, перемінити хаос в організацію.

ЩИПАВКА.

Другі роковини перемоги національної Еспанії

МАДРИД, 2. IV. — У вівторок передполуднем відбулася з нагоди других роковин перемоги національної Еспанії велика військова дефіляда, що її відібрав Кавдільо Франко, члени уряду та ґенераліція. Величезні, просто непроглядні, маси народу зібралися на алеї, що має назву від імени вождя відродженої Еспанії та на сусідніх вулицях. Дефіляду починав відділ мотоциклістів. За ними йшли учні різних військових академій. Між відділами піхоти звертав загальну увагу недавно зорґанізований прибічний баталіон міністерства війни. В дефіляді взяли участь також відділи моряків і летунів, змоторизовані кольони й відділи повзів. Величезне захоплення викликала поява студентської міліції, що тепер уперше виступила стрункими рядами перед публикою. На трибуні дипльоматів можна було бачити амбасадорів Німеччини та Італії, представників Японії, Мадярщини, Румунії, Словаччини та папського Нунція.

Всі мадридські щоденники присвятили свою увагу другим роковинам визволення Еспанії. Орґан Фаланґи „Аріба" зазначує, що другі роковини перемоги є нагодою до безоглядного обрахунку сумління. День 1. квітня 1941 р. зовсім не є на те, щоб безумно радіти, він повинен причинитися до того, щоб скріпити волю з метою здійснити цілі національної революції. З огляду на великі жертви, що їх спричинила громадянська війна, це святий обовязок боротися за ідеї Фаланґи проти всіх і всього.

Щоденник „А.Б.Ц." зазначує, що найсуттєвіший вислід громадянської війни — це поворот Еспанії до її великих традицій. Еспанія знову переповнена вірою в свою місію і знову віднайшла саму себе.

„Йа" стверджує, що 1-ий квітня — це день еспанської армії. Еспанія завдячує армії і ґенераліссимусові Франкові те, що тепер святкує роковини перемоги. У таких важких часах, як сьогоднішні, — сучасні роковини дають народові змогу стати у здисциплінованих рядах за своїми оборонцями.

Крім того щоденники зазначують вагу амнестії, що її проголосив ґен. Франко для політичних вязнів.

Хорвати перед великими рішеннями

БЕРЛІН, 2. IV. — В Загребі переговори д-ра Мачека з представниками націоналістичної хорватської опозиції проходять успішно. Хоч про вислід цих переговорів ще немає достовірних інформацій, уважають, що обєднання селянської партії д-ра Мачека і чисельно значно сильнішої націоналістичної опозиції здійсниться. Це означало б обєднання хорватського народу. Націоналістична опозиція під проводом д-ра Антона Павеліча, що перебуває на еміґрації в Італії від часу вбивства короля Олександра в Марсею, — ділає в напрямі повного **відокремлення від Сербії**. У звязку з цим заслугує на увагу факт зросту протисербських настроїв у Хорватії. Частина хорватів, замешкалих у Білгороді, виїхала до Загребу, бо там не почувала себе безпечно. Поїзди до Загреба так переповнені, що багато хорватів мусіло зрезиґнувати з виїзду.

Дуже сильне враження викликала вступна стаття зближеного до д-ра Мачека щоденника „Грвацкі Дневнік". В ньому пишеться дословно: „Домагаємося того, що нам забрали". Автор статті порушує справу сербсько-хорватського договору, причому звертає увагу на те, що готовість хорватів зрозуміли як слабість. „З нами, хорватами, співпраця нетрудна, але тільки під умовою, якщо признається нашу окремішність і шанується нас як народність". Вкінці щоденник стверджує, що хорватський нарід стоїть в обличчі великих рішень. Він політично вироблений, дивиться в майбутнє, та не дасться відвести від своїх засадничих цілей. Різні обставини вказують на те, що година рішення вже недалека.

—o—

ПОЖЕЖА НІМЕЦЬКИХ СІЛ НАД РУМУНСЬКОЮ ГРАНИЦЕЮ.

БУКАРЕШТ, 2. IV. — З румунського пограниччя на лінії залізниці Тімісоара Верщец повідомляють, що в деяких місцях поза югославянською границею, особливо в німецьких селах Тіхидорф і Кудрич, можна бачити доми, що горять.

—o—

— ПАПА мав прийняти в середу, 2. ц. м. мін. Матсуоку на окремій авдієнції.

— ҐЕН.-ФЕЛЬДМАРШАЛ ЛІШТ видав прийняття в честь царя Бориса III. В ньому взяли участь брат царя, кн. Кирило та члени царського почоту.

— ІДЕН В БІЛГОРОДІ. Англійський міністр закордонних справ Іден прибув до Білгороду.

— В ЯПОНІЇ відкривають 5 нових летунських шкіл.

— ЗАБОРОНУ покидати Білгород видав новий прем'єр Югославії ґен. Сімович.

— ФРАНЦУЗЬКА рада міністрів створила ґенеральний секретаріят для жидівських справ.

— РУЗВЕЛТ перервав свою відпочинкову подорож і вернувся до Уошинґтону.

— ҐЕН. МЕРШЕЛ, шеф ґенер. штабу армії Злучених Держав признав, що побільшена американська армія відчуває брак різних частин озброєння та що край ще вповні не забезпечений.

— В ТОКІО відкрили дипльоматичну школу.

—o—

З українського життя

ПІДЛЯШШЯ.

До розбудження національної свідомости на Підляшші причиняються у великій мірі вечірні курси, на яких молодь вчиться рідної мови й історії, як і всякі імпрези, які улаштовує ідейне вчительство.

Дня 23. III. ц. р. в селі Кобилянах, пов. Біла Підляська, відбулася Шевченківська академія. В місцевій церкві о. прот. І. Яцюк відправив панахиду. Пополудні саля української школи заповнилась селянами довкільних сіл. На свято прибули й німецькі вояки зі своїм командантом.

Свято почалось „Заповітом", опісля проф. Вол. Семчишин коротко зясував німецьким гостям значіння Тараса Шевченка для українського народу. По рефераті д-ра В. Дмитріюка з Тересполя виступив шкільний хор та під орудою місцевого вчителя п. Т. Пальчука відспівав низку українських пісень. Гарно пройшли деклямації шкільної дітвори. Між іншими віддеклямував уч. 4 кл. В. Дмитріюк Шевченка „Мені однаково" і „Пророк" у німецькій мові, а М. Левкович, у гарнім нар. одязі „Тарасову ніч". Інсценізацією „Розритої могили" та національним гимном закінчилося це гарне свято.

ЯРОСЛАВЩИНА.
РОЖНІТІВ.

На самому кінці ярославського повіту лежить мале село Рожнітів. У селі є 40 відс. українців. Парохом є о. П. Дзедзик. Рожнітів має українську народню школу (учить п. Марія Левицька), кооперативу, УОТ, кружок „Сіль. Господаря" і солтиса українця (Роман Ґранда). Місцеві українці говорять по-польськи між собою, хоч деякі зовсім добре говорять по українськи. Село не працює так, як повинно б працювати, з різних причин. Передусім брак молоді, що виїхала до Німеччини на роботу. Багато молодих хлопців працює тепер у „Службі Батьківщині". Молодь, що лишилась у селі, не стає до праці. Мішані подружжя також відємно впливають на працю.

При чит. „Просвіта" зорґанізовано Курінь Молоді, що не проявляв діяльности, подібно, як і У. О. Т., і кружок „Сіль. Господаря". Зате гарно розвивається кооператива, що займає друге місце з-поміж усіх кооператив ярославського повіту. Село ще до війни відновило при допомозі Преосв. Йосафата старенькy церкву св. Михайла. Тепер село прийняло на своє удержання священика. Літом 1940 р. відбувся вперше в селі дитячий садок; садівничку оплатила чит. „Просвіта" зі своєї каси.

Дня 23. III. ц. р. кооператива „Зоря" відбула загальні збори, на яких був присутній делеґат з Ярослава, п. Павло Пелех. Присутніх на зборах було 45 членів. Голова кооперативи Петро Ґранда відкрив збори, стверджуючи, що є вистарчальна кількість присутніх, на секретаря покликав Івана Кіца. По відчитанні протоколу з останніх заг. зборів Ів. Кіцом, що його збори прийняли, делеґат п. П. Пелех відчитав звіт ревізії, письмо поревізійне, звіт з діяльности управи, звіт організаційний і біланс. Кооператива в 1940 р. мала 6.849 зол. 9 сот. доходу, й 3.810 зол. 52 сот. видатків. Як білянсова надвижка лишилась сума 3.038 зол. 57 сот., що її загальні збори призначили: 1.030 зол. 57 сот. на запасний фонд, а 2.008 на фонд ощадности. Збори одобрили діяльність Управи й Надзірної Ради. Загальні збори уповажнили управу затягнути, вразі потреби, позичку в висоті 8.000 зол., заборонили уділювати кредитів членам (висота кредитів в кооперативі виносить понад 500 зол. і годі їх стягнути). Надз. Рада предложила зборам прелімінар на 1941 р. у висоті: 3.210 зол. доходу й 2.736 зол. розходу. В сумі розходів — кооператива призначила 240 зол. на суспільні цілі і 120 зол. на стипендійний фонд. 360 зол. на національні цілі — це заслугує на похвалу. Збори затвердили цей прелімінар. В пляні праці на 1941 р. прийняли збори будову кооперативного будинку.

До Надзірної Ради збори вибрали знов Петра Ґранду, Осипа Мусулу, Петра Камінського, Михайла Іванка, Антона Крета, Антона Калужного, Осипа Худого й нового Володимира Ґранду (Кіца).

На закінчення зборів виголосив коротку промову делеґат п. Пелех, що вказав дорогу, по якій повинна йти кооператива до розбудови. Окрему увагу звернув на притягнення до кооперативи жіноцтва.

— ГРОШІ НА ПЕРЕДПЛАТУ часописів зі Словаччини треба вплачувати на чекове конто № 5015 Tatra banka, Filialka v Bratislave, Bratislava на рахунок Ukrainske nakladatelstvo v Krakove. — МІСЯЧНА ПЕРЕДПЛАТА ЩОДЕННИКА 30 СЛОВАЦЬКИХ КОРОН. — Передплатникам у Словаччині висилаємо окремо рахунки за попередні місяці. Замовлення слати на адресу нашого заступника в Словаччині: Ing. D. Jeremenko, Bratislava, Kalincakova 3 a.

— КУПИМО деякі книжки для молоді Видавництв: „Рідна Школа", „Світ Дитини" й інших. — Списки книжок із цінами пересилати на адресу: „Українське Видавництво", Краків, Райхсштрассе ч. 34.

Студентські справи

ПРО СТУДІЇ В ПРАЗІ

У Празі є такі високі школи: 1. Українськ Вільний Університет, 2. Deutsche Karls-Univer tät, 3. Deutsche Technische Hochschule.

Український Вільний Університет складаєт з виділів: 1. права й суспільних наук і 2. філо фічного.

Німецький Карловий Університет із: 1. ь льогічного (католицького), 2. правничого (6 се стрів), 3. медичного (10 сем.) і 4. фільософічн

Технічна Висока Школа обіймає: 1. елект технічний, 2. машиновий, 3. будівельний та 4. мічний виділи. Студії на всіх виділах трива 7 семестрів. — Крім цих виділів, німецька техн в Брні обіймає ще: геометрію і асекураційн виділ.

Усі школи зачисляють попередні студії кан датам.

Семестральні оплати від 200—400 К., в Н Університеті й від 300—500 К. в Технічних Ви ких Школах. Можливі також звільнення.

Вписи на літній семестр, який починаєт 24. IV., тривають від 8.—30. квітня. Подання тре вносити через Українську Академічну Громаду Празі. Щодо подань: гляди інформації про сту в Берліні, „Краківські Вісті", ч. 57. з 16. III. ц

Ближчі інформації дає Управа Українськ Акад. Громади в Празі. Адресувати: Vasyl Kuz (U. A. H.), Praha II., Karlovo Namesti 9. Ukra ska Jidelnia. Protektorat Böhmen u. Mähren.

В справах звязаних із правничими студіями студіями в Українському Вільному Університ звертатися на адресу: Dr. Roman Hlynka, Pra I., Naprstkova 8/III, p. Otto Mayer. Protekto Böhmen u. Mähren.

ОГОЛОШЕННЯ

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба вносити згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати чітку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. ...
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Kr...
Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 10...